

[Chr. Thomsen.]

det er der måske nok. Jeg vil dog trods alt mene, at med de mængder, der er brugt her i landet til dato, er den fare ikke særlig stor. Den kan måske blive det, og det er rigtigt, at man holder løbende undersøgelser i gang, så man kan kontrollere det og ikke på et eller andet tidspunkt bliver overrasket over det. Nu vil jeg jo også sige, at selv om der findes disse reststoffer i jorden, er det jo langt fra givet, at planterne senere opsuger dem, sådan at de i det hele taget senere bliver menneskeføde.

Jeg vil gerne, når vi diskuterer giftstoffer, have lov til at gøre et par sidebemærkninger, for der er i alle tilfælde et par ting, vi kan gøre, og som vi bør gøre. Vi kan lade være med at bruge unødvendige giftstoffer. Jeg kan godt sige, at det ærgrer mig hvert forår eller hver forsommer i maj måned at se, hvordan haveejerne har overdænget deres jord med giftstoffer, så den er helt hvid. Det er for det første i langt de fleste tilfælde en alt for stor dosis. Hvad værre er: det er normalt altid på et tidspunkt, der ligger fra 14 dage til 3 uger for sent, sådan at det i virkeligheden ingen virkning har over for snudebillerne, som man vil til livs. Derimod opnår man at ødelægge bierne og andre insekter.

Det tjener heller ikke noget større formål at sprøjte en roemark, der er angrebet af bladlus, når marken — som man gang på gang ser — i virkeligheden er ædt op af lusene, hvis angrebet har kulmineret og mariehønsene i øvrigt er lige i hælene på lusene. Det er den slags foranstaltninger, der er unødvendige; det kan vi i alle tilfælde undgå. Og vi kan også gøre det, at vi kan overholde den frist, der skal være, og som står anført på pakningerne, imellem sprøjtningen og høsten. Det bliver den desværre ikke altid. Det er i alle tilfælde noget, der kan klares ved forsigtighed, og uden at det behøver at komme fra andre sider, når hver enkelt passer på.

Endvidere vil jeg sige, at når man nu sprøjter for ukrudt, lad så jernbaneskråninger, vejgrøfter og lignende steder være i fred. Det er snart de sidste fristeder, vi har for den vilde flora og for vilde bier. Sprøjtningen tjener intet fornuftigt formål. Vi har råd til at undlade at sprøjte disse skråninger

og de fristeder, vi har tilbage for vilde bier og den vilde flora.

Jeg vil gerne i forbindelse med diskussionen af den foreliggende sag sige, at i bogen „Det tavse forår“ — og i øvrigt i visse kredse herhjemme — synes jeg at diskussionen udarter på en temmelig usaglig måde. Man er enten voldsomt for eller imod. Man indtager i bogen „Det tavse forår“ og også i visse kredse det ganske enkle synspunkt, at alle de myndigheder, der har med sagen at gøre, er helt uansvarlige, repræsenterer fabrikanterne og forbrugerne. Sådan er det jo ikke, der er ingen grund til at fremstille det på den måde. Sådan er forholdene i alt fald ikke her i landet, og hvorfor nu skade sagen på den måde? Problemerne er der, og de er mangesidede; hvorfor så ikke prøve på at løse dem ved samarbejde i stedet for at indtage stejle standpunkter og nære mistro til hinanden?

Ifølge rapporten fra 1960 om verdens samlede produktion af levnedsmidler ligger det sådan, at trods meget store anstrengelser fra alle sider kan levnedsmiddelproduktionen kun lige holde trit med befolkningstilvæksten; den ligger en anelse foran, men de følges praktisk talt ad. Da vi ved, at en meget stor part af verdens befolkning i virkeligheden får alt for lidt at spise, ved vi også, at vi kan ikke tåle en samlet nedgang i verdens produktion af levnedsmidler, uden at vi må se den kendsgerning i øjnene, at vi ender dér, at så dør der ingen af sprøjtemidlerne, men så kommer millioner og atter millioner af mennesker til at dø af sult. Problemet er altså, at man på den ene side kræver en øget produktion og på den anden side kræver forbud mod hjælpemidler, som kan øge denne produktion. Det bør tilføjes, når der tales om levnedsmiddelproduktion, at det er min mening, at man i varmere klima og i troperne har langt større brug for disse midler, end vi har i de nordiske lande.

Jeg spurgte engang, da vi diskuterede de samme problemer ved behandlingen af et andet lovforslag, om det ikke var muligt at få disse spørgsmål behandlet på international basis. Indenrigsministeren har delvis været inde på dette spørgsmål. I mandags diskuterede Europarådets komité for landbrugsanliggender i et langt møde, der varede 2-3 timer, netop de samme problemer,